

Kitabın Adı: Pöti ve Dede Bir Dostluk Öyküsü

Yazan: Gökçe Gökçeer

Resimleyen: Mustafa Gündem

Yayınevi: Redhouse Kidz

Hazırlayan: Şule Peker

Pöti'nin en büyük hayali bir süper kahraman olmak. Sen onun öyle sessiz sakin durduğuna bakma, Pöti aslında kahraman ruhlu bir köpek. Sadece uyumayı biraz fazla seviyor. Eee, uykucu bir süper kahraman olmaz tabii. Ama üzülmesin diye Pöti'ye bunu söylemedik. O kendini, en azından rüyalarında süper kahraman olarak görmeye devam edebilir.

Bir süper kahraman olmaması, onun süper bir köpek olmasına engel değil. Pöti; iyi kalpli, akıllı ve uslu bir köpek. Bundan daha süper ne olabilir?

Pöti, sahibisiyle her sabah ve her akşam gezmeye çıkar. İyi bakılan bütün köpekler gibi... Bir köpek için dışarı çıkmak çok önemlidir. Yoksa bütün gün evde sıkıntıdan patlayabilir.

Pöti, o gün sahibisiyle yine gezmeye çıkmıştı. Kahraman olma hayaliyle zıplaya zıplaya yürüyordu. "Keşke biri yardım istese de hemen koşsam," diye aklından geçirdi. "Kimsenin yardıma ihtiyacı yok mu?"

Her zaman yardıma ihtiyaç duyan birileri vardır. Yeter ki yardım etmeye istekli olalım... Pöti içinden yardım etmeyi diledi ve tam o anda bir ses duydu. Yoksa dileği gerçek mi olmuştu?

"İmdat, bacağı çok acıyor. Lütfen bana yardım edin!" Pöti bir anda durdu, dik kulaklarını iyice havaya dikerek sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Kulakları Pöti kadar hassas olmayan sahibi hiçbir ses duymamıştı. Pöti'nin davranışlarına bir anlam veremiyordu.

Pöti çok heyecanlanmıştı. Tasmasının kayışını çekiştiriyor ve sesin geldiği yere doğru koşmak istiyordu. "Pöti ne yapıyorsun, sakin ol," diye bağırdı sahibi. "Ne yapacağım, yardım etmeye çalışıyorum," dedi Pöti içinden.

Sahibinin gözlerinin içine baktı. O sırada genç adam da bu sesi duymuştu. Bir yerlerde bir köpek ağlıyordu. Belli ki bu zavallı hayvanın başı dertteydi. "Seni akıllı bıdık, demek yardım etmek istiyorsun. Hadi gidelim bakalım, ne olmuş köpekçiğe," dedi ve birlikte koşmaya başladılar. Pöti çok mutluydu; en sonunda birine yardım edecekti. Belki bu sayede süper kahraman da olabilirdi!

Pöti sahibini çekiştire çekiştire koştu, koştu, koştu... Sonunda sesin geldiği yere ulaştılar. Bir ağacın altında düşük kulaklı, kahverengi benekli, tatlı mı tatlı bir köpek gördüler. İnlüyor ve sürekli bacağını yalıyordu. Demek ki bacağı çok acıyordu.

Pöti'nin sahibi, köpeği sevdi ve bu sırada onun bir tasması olduğunu fark etti. Demek ki onun da bir sahibi vardı... Yoksa bu köpeği sokağa mı atmışlardı? Ya da kayıp mı olmuştu? Yakınlarda bir veteriner vardı. Köpeği oraya götürmek üzere yola koyuldular. Köpekçik neyse ki yürüyebiliyordu.

Veterinerler hayvan doktorlarıdır. Onları muayene eder ve iyileştirirler. Bu yüzden yolda karşılaştıkları bu yaralı köpeği veterinerine götürmek en doğrusuydu. Hem veteriner köpeği tanırsa belki sahibinin kim olduğunu onlara söyleyebilirdi.

Pöti, bu güzel köpekle karşılaştıkları için mutluydu. Ama onun haline üzülüyordu. "Ne oldu sana?" dedi, veterinerine doğru yürürlerken. "Sahibim bir avcıydı," dedi köpek. "Artık yaşlandım ve işine yaramaz oldum. Eskisi gibi onunla ava çıkamıyordum. Çünkü hızlı koşamıyorum ve burnum eskisi gibi iyi koku almıyor. Bu yüzden beni sokağa attı. Şimdi de sokakta ayağımı incittim, çok acıyor."

Pötinin kaşları çatıldı. "Demek sahibin bir avcıydı! Avcılardan hiç hoşlanmam. Hayvanlara zarar veriyorlar." "Haklısın," diyerek Pöti'ye destek verdi, düşük kulaklı, tatlı köpek. Ne kadar da üzgün yüzlüdü...

Yol boyunca sohbetleri devam etti. Sonunda veterinerine ulaşmışlardı. Veteriner, köpeğin ayağını sarıp onu iyileştirdi. Dişlerine ve gözlerine bakarak yaşını tahmin etti: "Sanıyorum on bir yaşında." Pöti de sahibi de aynı anda bağırdı: "ON BİR Mİ?" Tabi ki Pöti'nin bağırmasını kimse duymadı. Sadece sen ve ben... Bir de o tatlı köpek...

On bir yaşında olan bir köpek, yaşlı sayılırdı. Bu yüzden Pöti'nin sahibi ona "Dede" adını verdi. Dede iyileşene kadar bir süre onu evinde misafir etmeye karar verdi. Zaten Dede'nin sahibi de ortalarda görünmüyordu.

"Beni nasıl buldunuz?" diye sordu Dede. "Sesini duydum ve koşmaya başladım," dedi Pöti. Biraz mahcup gibiydi. "Aslında süper kahraman olmak istiyordum. Birilerine yardım ederek kahraman olurum sandım ama hiç de öyle değilmişim. Sahibim olmasaydı seni kurtaramazdık."

Dede bunları duyunca çok üzüldü. "Sen gerçek bir süper kahramansın Pöti! Eğer sen sesini duyup beni bulmasaydın sahibin beni kurtaramazdı! Belki de günlerce sokakta kalacak ve acı çekecektim."

Pöti biraz düşündü ve gülümsedi. Dede haklı mıydı yoksa? “Gerçekten kahraman olduğumu mu düşünüyorsun?” Dede, “Tabi ki öyle düşünüyorum,” dedi ve Pöti’yi yalamaya başladı. Pöti bundan pek hoşlanmazdı çünkü gıdıklanırdı. Yine çok gıdıklandı ama Dede onu yalamayı bırakmadı.

O sırada Pöti’nin sahibi yanlarına geldi. Oyun oynadıklarını görünce çok mutlu oldu. “Pöti, bak sana ne diyeceğim!” Pöti gözlerini dikip sahibine baktı. “Dede hep bizimle kalsın ister misin?” dedi genç adam gülümseyerek.

Pöti duyduklarına inanamadı! Demek artık evde tek başına olmayacaktı. Bir arkadaşı olacaktı. Birlikte uyuyup birlikte yemek yiyecek, sokağa çıkıp birlikte oyun oynayacaklardı.

“EVEEET!” dedi Pöti ve Dede aynı anda. Ama sahipleri bunu duymadı. Onun yerine mutlulukla sallanan bir çift kuyruk gördü.